

Баш у времену када смо са великом дозом сигурности помислили да је црногорски режим већ презрели времешни плод, који неминовним развојем сопственог унутрашњег процеса већ озбиљно труне, а само је питање кратког времена када ће пасти и просути се у својој гњилости, амерички амбасадор у Црној Гори, уважени Родерик Мур, у интервјуу за један домаћи дневни лист, недвосмислено и крајње јасно даје безрезервну подршку том истом режиму.

Мјесец дана раније, баш у тренутку када господа Медојевић, Павловић и Кнежевић завршавају своју посјету Вашингтону, чинећи све да обезбједе минимум тако потребне америчке подршке без које се не може у озбиљну опозициону акцију, амбасадор Мур, гостујући у врло гледаној емисији телевизије „Вијести“, на имплицитан начин демантује успјешност посјете наших опозиционара Америци, отварајући простор за обесмишљавање и још једно исмијавање антирежимског дјеловања.

Овакав став дипломатског представника најмоћније и најутицајније свјетске силе тешка је и мучна обесхрабрујућа реалност која разграђује очекивани императив опозиције да напакон смјени корумпирану и криминализовану владајућу структуру.

Након низа везаних и компромитујућих афера, нарочито последње „кокаинске“, којом је црногорски режим са разлогом понижен и стигматизован до најнижих могућих граница, мислили смо да ће напакон запад окренути леђа Ђукановићу, ускратити му подршку и декодирати његову паклену машинерију, а све у циљу ургентне и неодложне реанимације црногорског посрнулог и клонулог друштва.

Судећи по изјавама господина Мура то се неће десити, напротив, уважени амбасадор користи сваку прилику да нагласи историјски важну посјету нашег премијера најзначајнијим вашингтонским адресама. Нешто нам се не да.

Да ли смо наивно, као некад и комунизам, идеализовали и прецјенили „врли нови свијет“, или је нешто друго у питању?

Игра у игри

Пише: Душко Ковачевић
уторак, 20 април 2010 16:56

Да је америчка спољна политика, комплексна, „полифона“ па и антиномна игра моћи и интереса, односно, велика шаховска табла, да употребим метафору савременог геостратега – Бжежинског, у којој некад пресудно утиче, посебно у мање битним државама, лична корист и себична иницијатива, потврђује нам богато предузетничко искуство бившег америчког амбасадора из Загреба и Београда Вилијама Монтгомерија. Наиме, Монтгомери је искористио тадашњу незаинтересованост „једанаестосептембарске“ америчке администрације за већ смирујући, постмилошевићевски Балкан, и „ушао“ у специфичне приватно-пословне аранжмане, користећи и усмјеравајући амерички политички кредибилитет у правцу сопственог интереса.

За боље разумјевање актуелне америчке дипломатије у Црној Гори, можда би било корисно осматрнути Мурову политичку активност и њен локално партијски укус и симпатије из тог монтгомеријевског, опортунистичког угла. Зашто неполитички начин? Ништа ново.

У земљи чија територија не игра примарно важну улогу у геополитичким стратешким констелацијама, а вођена елитом огрезлом у корупцију, непотизам... политички афинитети дипломатског „гостујућег“ естаблишманта често су условљени, инспирисани, на пример, неком лијепом хацијендом у живописном еколошком окружењу, или партиципацијом у неком уносном регионалном последићу...

Ако оголимо, деконструишемо ту неупитну и канонизовану мантру о високоетичним западним дипломатама као мисионарима који нас просветитељски уче демократији и цивилизацији, ако завиримо испод формативне углађене површине, наићемо, као и у свему, на човјека. Минијатурног, несигурног човјека са свим својим слабостима, тривијалним, баналним жељама... Човјек је сугестибилно биће, кварљива роба, а ови наши су мајстори да заиграју баш на те најниже архетипске пориве, подићу, убиједе, часте... подмите! Тешко им је одољети, а мандат брзо истиче.

С друге стране, није никаква тајна, напротив, Американци с поносом апострофирају да се политика кроз „чинодејствени“ утицај сенатора, конгресмена, дипломата у Америци доживљава, између осталог, као и лобистичко-клијентелистички тржишни производ, који се купује, плаћа, као и сваки други „артикар“, јер у кејнзијанском економском концепту – све је бизнис.

Игра у игри

Пише: Душко Ковачевић
уторак, 20 април 2010 16:56

Интересантно је да је чак и америчка мисао, коју изузетно волим, као и цјелокупну културу и достигнућа те лијепе земље, препознатљива и уџбенички заступљена искључиво по „прагматизму“ - филозофском правцу који учи да циљ “филозофирања” мора бити практична, конкретна корист (John Dewey, Charles Peirce, William James).

Да ли су лична корист, либерални тржишни принципи или прагматика утицали на Муров преферирајући политички укус када су у питању црногорске прилике, хипотетичко је питање, али за боље разумјевање политике, те старе вјештине, морамо узети у обзир различите претпоставке и индикације како бисмо боље схватили и антиципирани њену изходну суштину. Историја нас учи да ништа не смијемо занемарити и одбацити. Посебно не у политици.